

என் ஆசிரியப் பணியில் மறக்கமுடியாத நிகழ்வு...

அ. பச்சைநாயகம், முதல்வர்,
இந்திராகாந்தி அரசு மேல்நிலைப்பள்ளி, இந்திரா நகர், புதுச்சேரி.

என் ஆசிரியப் பணியின் இறுதி ஆண்டு இது. கடந்த 35 ஆண்டுகளில் மேல்நிலைப்பள்ளியில் வெவ்வேறு பொறுப்புகளில் பணியாற்றி வந்திருக்கிறேன். விரிவுரையாளராக 23 ஆண்டுகள், துணை முதல்வராக 8 ஆண்டுகள் பணியாற்றிய நான் தற்பொழுது 5 ஆண்டுகளாக முதல்வராக பணியாற்றி வருகிறேன். இத்தனை ஆண்டுகளில் பல மாணவர்கள் என்னிடம் படித்தாலும், அவர்களை நினைவில் வைத்துக்கொள்வது சிரமமான விஷயம். ஆனால் அவர்களோ நம்மை மீண்டும் சந்திக்கும்போது, எளிதாக அடையாளப்படுத்தி, "இவர் என் ஆசிரியர்" என்று பெருமையாக மற்றவர்களிடம் கூறுவார்கள்.

விரிவுரையாளராக இருந்தபொழுது, பொருளாதார பாடத்தை மாணவர்களுக்கு பயிற்றுவிப்பேன். பொருளாதாரம் போன்ற பாடங்களை மாணவர்கள் எளிதில் புரிந்துகொள்ள பாடத்தை வாழ்வியலோடு தொடர்புபடுத்தி சொல்லிக்கொடுப்பேன். உதாரணமாக மாணவர்களிடம் "உன் அம்மா, உன்னிடம் 10 ரூபாய் கொடுத்து 1 கிலோ தக்காளி வாங்கிவரச் சொல்கிறார். கையில் 1 கிலோ தக்காளி 5 ரூபாய் விறறால் எத்தனை கிலோ வாங்குவாய், 2 ரூபாய் விறறால் எத்தனை கிலோ வாங்குவாய் என்று கேட்பேன்" இவ்வாறாக ஒரு பொருளின் விலைகுறையும் போது, நாம் அதை அதிகமாக பயன் படுத்துகிறோம் என்று 'தேவை விதியை'

(Law of Demand) விளக்குவேன். மாணவர்களை மதிப்பெண் வாங்கும் இயந்திரமாக எண்ணாமல், அவர்கள் பாடத்தைப் புரிந்து படிக்கிறார்களா என்பதில் அக்கரையோடு இருப்பேன்.

பாடத்திட்டம் தவிர மாணவர்களின் மற்ற திறன்களை வளர்க்க வேண்டும் என்ற ஆசை எனக்கு இருந்தது. ஒரு பள்ளியில் நான் முதல்வராக பணியாற்றியபோது மாணவர்கள் மற்றும் ஆசிரியர்களின் படைப்புகளை “ஆங்கில இலக்கிய சங்கம்” நிறுவி “லிடரா (LITERA)” என்ற வருடாந்திர இலக்கிய பத்திரிக்கை வெளியிட உறுதுணையாக இருந்தேன். மூன்று ஆண்டு காலம் நாட்டு நடைபணித் திட்டத்தில் பணியாற்றிய போது, கிராமப்புறங்களில் சென்று சமூக சேவையில் ஈடுபடுவது மற்றும் மாணவர்களுக்கான வாழ்க்கைக்கல்வி போன்ற நிகழ்ச்சிகளை அர்த்தமுள்ள வகையில் செயல்படுத்த முயற்சித்தேன். இது அவர்களை முழுமையாக அறிந்து கொள்ளவும் கல்வியில் பின்தங்கிய மாணவர்களை ஊக்கப்படுத்தி தேர்வில் வெற்றி பெறச் செய்யவும் மற்றும் மாணவர்கள் அவர்களின் பாட சந்தேகங்களை தீர்த்துக் கொள்ளவும், நப்புரீதியாக என் வீட்டிற்கு வந்து போகவும் உதவியாக இருந்தது.

அப்போது ஒரு மாணவன், அவனின் செயல்பாடுகளினால் என் மனதில் நின்றான். அவன் நடுத்தர குடும்பத்தைச் சார்ந்தவன். அவனுடைய விபாமுயற்சி, தன்னம்பிக்கை, மற்றவர்களுக்கு உதவும் பண்பு என்னை மிகவும் கவர்ந்தது. பொதுவாக மாணவர்களின் தேர்வுத் தாள்களை தேர்வு முடிந்தவுடன் உடனே திருத்திக் கொடுத்து விடுவேன். இது அவர்களின் தவறுகளை உடனே அறிந்துகொள்ள உதவும். இந்த மாணவன் ஒருபடி மேலாக என் வீட்டிற்கே வந்து விடைத்தாளை பெற்றுக்கொள்வான். இது அவனுக்கு கல்வியில் இருந்த ஆர்வத்தைக் காட்டியது. இது போல மற்ற மாணவர்களும் இவ்வாறு செயல்பட அவன் காரணமாக இருந்தான். மேலும் அவன் என் வகுப்பில் சிறந்த மாணவனாக திகழ்ந்து தேர்ச்சிப் பெற்றான். இந்த மாணவன் என்னிடம் படித்து 35 ஆண்டுகள் கடந்துவிட்டன. இருந்தாலும் அவன் என் நினைவிலிருந்து நீங்கவில்லை.

சமீபத்தில் 2011-ம் ஆண்டு நான் மீண்டும் புதுவி உயர்வு பெற்று காரைக்காலில் உள்ள ஒரு பள்ளிக்குச் சென்றேன். அப்போது ஒருநாள் ஒரு பள்ளி விழாவில் என்னிடம் 35 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு பயின்ற அந்த மாணவரை மீண்டும் சந்தித்தேன். அவர் என்னை அடையாளம் கண்டுக்கொண்டு “இவர் என் ஆசிரியர்” என

மற்றவர்களிடம் கூறினார். இது எனக்கு மிகவும் ஆச்சரியமாகவும், பெருமைக்கொள்ளும் விதமாகவும் இருந்தது. அவரைப்பற்றி மேலும் விசாரித்தபொழுது அவர் காரைக்காலில் தொழில் அதிபராகவும், அரசியலில் முக்கியப் பொறுப்புகளிலும், சமூக ஆர்வளராகவும் இருப்பதாக கூறினார்கள். மேலும் நான் அங்கு தங்கி மூன்று ஆண்டு காலம் பணிபுரிவதற்கு பேருதவியாகவும் இருந்தார். மேலும் அங்கு நடைபெற்ற ஒருவிழா கூட்டத்தில் தன்னுடைய உயர்வுக்கு நான் தான் காரணம் என்று கூறி என்னை கௌரவித்தார். 2008 ஆம் ஆண்டு சிறந்த ஆசிரியருக்கான புதுவை அரசின் “மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் பிராந்திய விருது” எனக்கு கிடைத்தது. இருந்தாலும் மாணவர்களும், பெற்றோர்களும் என்னை பல இடங்களில் சந்திக்கும் போது “இவர் என் ஆசிரியர்” என்று குறிப்பிடும் போது பல விருதுகள் பெற்றதாக உணர்வேன். இதுபோன்ற மக்களின் அன்பும், அரவணைப்பும், மதிப்பும், மரியாதையும் ஆசிரியர் பணியைத் தவிர மற்ற பணிகளில் கிடைக்குமா என்பது சந்தேகம்தான்.

